

Ah İstanbul

– ADEM EFİLOĞLU · 15 Eylül 2018

Ah İstanbul

Herkesi bağrında saklayacak kadar

Büyük yüreğin

Her derdi kucaklayacak kadar

Dertli

Özlemleri sararken yaralarına

Sitemkâr

Acılara esrar sürercesine

Sessizsin...

Ah İstanbul

Zenginlerin fink attığı mekânlara

Atılan ihtişam

Garibana haramdır ekmek kapılarının

Taşından toprağından

Altın damlayan kalabalıklarda

Yine de

Kimsesizlerin kimsesinin...

Ah İstanbul

Ölümlere topraksın

Zincirlikuyu'da, Karacaahmet'de

Yaşayana zevk-sefa,

Acı ve yaşam sarmalında

Kimler geçti sokaklarından

Kimler aşkına dilemma...

Ah İstanbul

Sokakların bir mahalle

Karınca misali kalabalık

Baharat kokarken Mısır Çarşının

Galata'dan asılan bakışlar

Çamlıca'da ayaklarına dolanır boğazın

Asya Avrupa arası iki kordon

Gözlerimiz nefessiz

Ah İstanbul

Eskilerinde yeşil silüetin
Şimdilerde beton yığınlarına denk
Ama öyle bir aşksın ki vazgeçilemeyen
Diyorum ki, yağsa bir yağmur da
Rahmetinde gezinsek
Kimsesiz yalnız şemsiyesiz...

Ah İstanbul

Sen acıktığımda balık ekmeksin
Doyduğumda Mehmet Efendi
Dikilitaşsın çay istediğimde
Florya'sın deniz suyunun özleminde
Osman beysin her kıyafetimde
Laleli'de ayakkabım
Çamlıca'da akşamsefamsın...

Ah İstanbul

Sekiz on beş vapurunda yolcu
Güvercin kanatlarında umutsun
Hatta Nimet Abla'nın önünde sınırsız hayal
Taksim'de ihtilalsin öteden beri
Ve her şeyden önemlisi
Herkesin sevgilisi
Sensin İstanbul...

Ah İstanbul

Ölüm kadar derinden seviyorum seni
Yaşam kadar renkli
Hatta nefesimi kesiyor ismin
Gelmişin ve geçmişin
Nefesiyle yüklüsün
Peygamberin kutsadığı şehir
Seni seviyorum
Sen beni hiç bilmesen sevmesen de...

Adem Efiloğlu